

Ens ha arribat

Propaganda laboral

Fátima Báñez està preocupada perquè la població no agraeix els esforços benèfics de la seva reforma laboral. Per això prepara una campanya publicitària: costarà 2,5 milions.

Any Salvador Espriu

L'amo t'encerta cada dia el llom, en fer-ne dòcil blanc d'escopinades.

La columna

Narcís-Jordi Aragó

L'invisible Laureà Dalmau

L'actor Juan Diego Botto ha presentat al Teatre Lliure un monòleg sobre l'experiència viscuda quan va arribar aquí amb la seva mare fugint de la dictadura argentina: la sensació d'invisibilitat que experimenta un exiliat en una terra desconeguda, perdut en l'anonimat enmig d'un món indiferent o hostil.

No va pas ser aquest el cas del metge, escriptor i polític Laureà Dalmau (Agullana 1886-Girona 1969). Ell es va fer perfectament visible en el poblet de les Illes, al Vallespir, "quatre cases al voltant d'un vell plàtan", situat arran de la línia fronterera, quasi a tocar el terme de la seva Agullana natal. Allà va viure desterrat però com un més dels vilatans, sotmesos a les precarietats i als perills de la França ocupada pels alemanys. De tot això en va donar testimoni en una fabulosa "novel·la anecdòtica" que incomprendiblement ha tardat 63 anys (!) a veure la llum: *De Morellà a les Illes* (Curbet Edicions, 2013).

Laureà Dalmau, doncs, no es va sentir invisible durant els anys d'exili, però sí que ho va ser, paradoxalment, quan va poder tornar a casa, el 1948. Aquell metge de família, narrador, dramaturg i poeta, diputat al Parlament de Catalunya per Esquerra Republicana i ponent de l'Estatut de Núria, un cop instal·lat altra vegada a la seva casa de Girona, va viure vint anys en la més absoluta invisibilitat. Va tornar a exercir modestament la medicina, però no va poder recuperar cap activitat pública, ni en el terreny de la literatura ni en el de l'actuació cívica. Va ser víctima dels molts silencis i d'algunes girades d'esquena, i va comptar només amb la companyia de dos amics fidels: Miquel de Palol, reclòs com ell a casa, i Josep Tharrats, resident a Barcelona, amb el qual va mantenir una amarga correspondència, plena de lamentacions i de nostàlgies. Se sentia "pobre i desvalgut de tots els ideals" i, tanmateix, no va perdre mai l'esperança. "Encara penso -deia- que aquest ideal de Catalunya, malgrat els homes i les circumstàncies, viurà realment un altre dia, perquè en si mateix porta la vitalitat de les coses inextingibles." L'invisible Laureà Dalmau va morir als 93 anys, tal com havia volgut, "creient en la Resurrecció de la Carn i en la de Catalunya".

LA PUNXA D'EN JAP

Joan Antoni Poch

Ara torno Trepitjar

Pep Riera

No tinc quasi cap norma a l'hora de plantejar-me el tema dels articles que publico aquí. El director no me n'imposa cap i, així, conscientment, em sembla que jo mateix només m'imposo una restricció: evitar la reacció visceral i fer el típic article posant el crit al cel per l'últim excés del PP, o culpar-lo de tots els mals nostres, dels catalans. És perquè penso que vostès mateixos ja ho han vist i pensat i que si a mi em toca fer alguna cosa més és intentar anar una mica més enllà, amb el risc, sovint cert, de fracassar en l'intent.

Això no vol dir, però, que dins el meu cap no es vagin acumulant els residus produïts per fets i declaracions que són per llogar-hi cadieres i llençar-les pel cap dels (ir)responsables. I hi ha dies, com

ANTHONY GARNER

avui, que no puc evitar fer el que per norma no vull fer. No sé ni per on començar. Potser per l'anècdota; reveladora, això sí. És la intervenció de la consellera d'Educació al Parlament balear, en què va parlar de l'"informe Trepitja" quan volia dir l'"informe PISA" d'avaluació dels escolars europeus. Ja sé que a la tercera se'n va adonar. Però després diu que se l'havia llegit abans. Sigui el que sigui, és un cas més d'aquesta xusma

insultant la intel·ligència de les persones. Només recordaré un antecedent, de la infame Esperanza Aguirre: "Franco era bastant socialista." Però aquesta setmana també Ana Botella ha demostrat que ja està recuperada del revés olímpic de Madrid 2020, ja que ha gosat afirmar: "La ideologia que ha portat el progrés més gran de la humanitat és la del PP." No cal comentar-ho més. El president Rajoy és qui

s'ha encarregat d'internacionalitzar l'estupidesa del PP.

Aquesta vegada immiscint-se en el procés independentista d'Escòcia, amenaçant-los que es quedarien fora de la UE. Només ha calgut, però, que Salmond el cités a ell mateix, entre rialles del Parlament escocès, quan va avisar: "Jo encara no m'he llegit el llibre blanc que ha presentat el president d'Escòcia..." I, per cert, també li va haver de precisar que no és "president", sinó "primer ministre". També, és clar, hem assistit a les aprovacions de les regressives lleis Wert d'educació i de seguretat ciutadana. I podríem continuar i no acabariem. Però ho faré amb el que crec que és el millor resum de tot el que miro de dir-los del PP, i que he trobat a Twitter (via @escupotwits): "El PP va començar la legislatura el 2011 i l'acabarà el 1940."